

MOTÝL

Hanni Münzerová

*Medová
smrt'*

*Medová
smrt'*

Hanni Münzerová

*Medová
smrt'*

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Hanni Münzer, 2015
Translation © Mgr. Martina Šturcelová 2016
Design © Motýl design 2016
Cover photo © conrado/shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2016

ISBN: 978-80-8164-085-8

*Pre Simona, malého anjelika,
ktorý opustil túto zem priskoro.*

HONIGTOT

Kedysi ľud života plný, komu by vadil,
nenásytne všade kvety sadil.
Spolu s prírodou, únia vratká,
sladký, jantárový, korisť ľahká.

Bôžik nebeský s radosťou sa smeje,
nad všetkým hrdá kráľovná bdeje.
Deborá(h) zvali ju všetci s nehou,
krásna, umná, nad vecou,
nerušili ju lúče slnečné,
sledovala zástupy veselé, tanečné.

Odrazu vôňa divná,
ktorá príšera je tá vinná?
Človek predsa, prírody kat,
sťaby roj zlatý, tichý vrah.

Kráľovnú jedínú obišli jatky,
zmätená snovala návratky.
Prácu nepriateľa dokonala ona,
netušiac, že sama trpko skoná.

Dodnes týčia sa tmavé tiene,
by oplakávali stratené nebe.
Ľud kedysi veselý chladný, bez života je.
Pre koho odveta viac ako život, hlupákom je.

Raffael Valeriani

*Na začiatku je zlo sťaby okoloídúci,
potom host'
a nakoniec nájomca.*

Talmud Bavli Sukka 52

PROLÓG

Hovorí sa, že bremeno pravdy váži viac, než dokáže uniesť sám Boh.

Pravda pritom vždy funguje podľa vlastných fyzikálnych zákonov. Keď to človek najmenej očakáva, vystúpi na povrch ako bublina a zvalí na nás vinu.

Našu rodinu to postihlo, keď mi zomrela babka a moja matka sa v ten istý deň stratila bez stopy.

Všetky udalosti spustil zažltnutý obsah jednej zabudnutej škatule.

Dobehla nás minulosť.

1. ČASŤ

FELICITY

SÚČASNOSŤ

1. KAPITOLA

Seattle, Washington, USA, máj 2012

„Si si naozaj istá, že to, čo robíš, je správne?“ spýtala sa Olivia svojej priateľky. Mala akýsi neprijemný pocit asi už po stýkrát počas poslednej hodiny. Tón jej rozhorčenia sa medzitým trochu opotreboval. Rovnako ako záujem jej priateľky Felicity reagovať naň.

Namiesto toho sa Felicity snažila natlačiť svojich pár slivák do kufra biblických rozmerov – darčeka od svojej vzdialenej a nepraktickej matky.

Olivia ležala na posteli na bruchu, obhrýzala jablko a s ponurým výrazom sledovala počínanie svojej kamarátky.

Felicity tušila, že Olivia sa len tak nevzdá. A tušila správne. „Jednoducho nemôžem uveriť, že mi to robíš. A ešte k tomu poza môj chrbát. O čo ti vôbec ide?“

To bol teda rozhodujúci moment. Felicity potláčala úsmev. Oliviu nehnevalo až tak veľmi to, čo sa chystala urobiť, ale to, ako sa jej to podarilo utajiť pred ňou, jej najlepšou kamarátkou a zároveň najzvedavejším človekom na planéte.

Felicity ignorovala Oliviiin komentár, ako aj všetky predtým, a zvolala: „Hotovo!“ Prudko zabuchla kufor. Zvuk zatvárajúceho sa veka mal v sebe čosi definitívne. Ako koniec diskusie.

Nie však pre Oliviu. „Myslela si pritom aspoň minútu aj na Richarda?“ vytiahla svoj tromf.

Felicity prešla okolo nej. Olivia sa naozaj dotkla jej citlivého miesta. *Richard*. Spoľahlivý, talentovaný, so skvelými vyhlídkami

a ešte k tomu aj dobre vyzerajúci. Oliviin brat bol od nej o desať rokov starší a bol už uznávaným chirurgom, zatiaľ čo atrament na diplomoch oboch čerstvých lekárk ešte ani nestihol zaschnúť.

Ležal mu pri nohách všetok ženský personál detskej nemocnice v Seattli. A ona, Felicity, sa ho práve chystala opustiť a vtlačiť medzi nich jeden celý kontinent.

„On ťa naozaj miluje, vieš to?“ Olivia zrazu znela celkom jemne.

„Viem.“ Povedal jej to. Včera, keď sa s ním lúčila. Richard nechcel, aby šla. Vyskúšal všetko, aby ostala, dokonca ju požiadal o ruku. Teraz nemohla a ani nechcela myslieť na jeho smutný výraz, na sklamanie v jeho očiach, keď ho odmietla. Odchod od neho jej takmer roztrhol srdce. Bolo to, akoby jej odvčera ťĺkla v hrudi nejaká beztvárá hrudka. Sama sebe nerozumela, no napriek tomu nemohla inak.

Bolo to tak odjakživa. Neúnavná sila ju hnala dopredu. Medzičasom začala pochybovať, že sa to niekedy zmení. Dúfala, že sa tomu nutkaniu vyhne, keď dosiahne svoj veľký cieľ a stane sa lekárkou. Čím viac sa však približoval koniec štúdia a skúšok, tým silnejšia bola jej potreba vybrať si nový smer a uniknúť zo svojho usporiadaného života.

Neželala si pritom nič viac, len niekam prísť a nájsť si svoje pevné miesto v živote. Napriek tomu konala opačne, podrobná nutkavému nepokoju, ktorý akoby sa predieral priamo von z jej duše. Akoby si želala jeden život, ale musela viesť iný, rozdvojená vo vlastnom vnútri. Pokúsila sa to Richardovi vysvetliť. Ako sa však dá objasniť niečo, čo človek ani sám nechápe? Úboho zlyhala a Richard nakoniec odišiel.

Bez toho, aby tušila, odkiaľ tá melancholická veta pochádza, si v duchu povedala: *Do krajiny lásky nikdy nevstúpim*. Cítila sa stratená, obklopená prázdnotou strachu.

„Čo si to práve povedala?“ Olivia sa udivene pozerala na svoju kamarátku.

Felicity si neuvedomila, že by tie slová vyslovila aj nahlas. Zrazu si spomenula, čo alebo, lepšie povedané, *kto* jej ich vryl do pamäti. Povedala jej ich babka pred mnohými rokmi, krátko predtým, než dostala alzheimera. Zvláštne, že jej tá veta napadla práve teraz. Na druhej strane, nebolo to až také čudné. Jej babka totiž umrela pred šiestimi dňami vo veku osemdesiatšedem rokov. Jej smrť bola vykúpením nielen pre ňu samu, ale aj pre celú rodinu.

Pre pohreb presunula Felicity svoj odlet do Kábulu, kam mala ísť pracovať pre medzinárodnú humanitárnu organizáciu *Doctors for the World*.

Felicity zazvonil mobil. To bude určite jej matka Martha. Vlastne tu už dávno mala byť. Trvala na tom, že dcéru osobne odvezie na letisko.

Felicity si vzdychla. Mala hrôzu z takmer hodinovej cesty, ktorú jej matka určite využije na ďalší pokus vyhovoriť jej plány. *Panebože, prečo práve Afganistan! Ty si sa zbláznila, Felicity, celkom určite. Študovala si tak dlho, aby si potom pobehovala na druhom konci sveta so závojom na tvári? Ako len môžeš! Nehovoriac o tom, že Taliban sa tam v jednom kuse vyhadzuje do vzduchu. Strašné!*

V telefóne sa však neozvala matka, ale otec. Od mozgovej porážky pred roka bol na vozíčku. Medzitým sa však dobre zotavil a čoskoro už naň nebude odkázaný. „Ahoj, dievčatko!“ pozdravil ju. „Je s tebou mama?“

„Ahoj, oci! Nie. Vlastne som vám práve chcela zavolať a opýtať sa, prečo tu mama ešte nie je. Kedy vyrazila?“

„To je na tom to najzvláštnejšie. Zdá sa, akoby dnes v noci ani nebola doma. To ešte nikdy neurobila. Dúfal som, že bude u teba.“

„Ako prosím? Mama neprišla domov?“ Felicity tomu nemohla uveriť. Jej matka mala síce svoje slabé stránky, ale bola stelesnená spoľahlivosť a určite by nikdy nenechala jej otca v noci samého. Už vôbec nie po mozgovej porážke.

„Nemohlo sa stať, že ti zavolala a ty si to možno nepočula?“

„Nie, vypočula som si odkazy. Nijaký hovor, nijaká správa. Mobil si tiež vypla. Kde len môže byť?“

„Kam sa včera chystala? Nie náhodou na stretnutie výboru? Tam sa predsa dá zavolať, nie?“ Jej matka bola členkou niekoľkých dobročinných spolkov. Starat' sa o druhých bolo zmyslom jej života. *Iba nie o vlastnú rodinu*, preblysko Felicity hlavou. *Stop, nebuď nespravodlivá*, pokarhala sa. V posledných rokoch sa situácia dosť zlepšila.

„Nie, nebola na nijakom stretnutí. Tvojej matke včera napodludnie volal niekto z opatrovateľského ústavu. Poprosil ju, aby prišla vypratať izbu tvojej babky. Vraj ju súrne potrebujú pre iného pacienta.“

„Už si tam volal?“

„Samozrejme. Povedali mi, že tam bola najviac polhodinu okolo obeda a potom odišla. Jeden ošetrovateľ ju vraj videl, ako trielila preč s nejakou škatuľou pod pazuchou.“

„Trielila? Mama? To sa na ňu vôbec nepodobá.“

„Nie, ani to, že sa neozvala. Myslíš si, že sa jej mohlo niečo stať? Možno autonehoda?“

Felicity zacítila v hlase svojho otca obavy.

„O tom by nás boli už určite informovali. Vieš čo, oci? Prídem k tebe. Potom zavoláme do všetkých tých výborov. Určite na to bude existovať nejaké nevinné vysvetlenie. Možno má znovu jednu zo svojich fáz pokánia, modlitieb a pritom zabudla na všetko okolo seba.“ *Alebo je to mamin najnovší trik, ako mi zabrániť v lete do Kábulu...*

„A čo bude s tvojím odletom?“ spýtal sa jej otec pohotovo.

„Žiadny problém, dá sa ešte raz presunúť. Služba sa mi začína až o týždeň. O polhodinu budem u teba. Medzitým jej ďalej volaj na mobil. Zatiaľ ahoj, oci!“

„Pochopila som to správne? Tvoja matka zmizla?“ spýtala sa Olivia neveriacky.

„Áno, podľa všetkého už včera poobede. Teda odvtedy sa môjmu otcovi neozvala. Od jeho mozgovej príhody spia v oddelených spálňach. Otec si chodieval často ľahnúť zavčasu. Zo všetkých liekov, ktoré musí brať, je unavený. Preto si jej neprítomnosť všimol až dnes ráno.“

Olivia zoskočila z postele a odhodila nahryznuté jablko. „Zaveziem ťa k nemu. Teraz som už aj ja zvedavá, čo sa stalo s tvojou mamou.“

Po ceste Olivia nahlas premýšľala. „Do telefónu si spomenula Marthine fázy pokánia. Obávaš sa, že je to tu zas?“ Obe kamarátky sa poznali už od škôlky, preto bola Olivia zasvätená do svojských záchvatov pobožnosti Felicitej matky. „Kedy to bolo naposledy? Už je to dávno, nie?“ vypytovala sa Olivia ďalej.

Felicity napadlo, že to muselo byť asi pred ôsmimi rokmi, keď sa bývalá rádová sestra Martha Benedictová naposledy zavrela na niekoľko dní, aby úpenlivo prosila Boha o odpustenie, pretože ho sklamala. Predtým sa to opakovalo v pravidelných intervaloch približne každých šesť mesiacov. Felicity si prvý raz naozaj uvedomila, že kedysi takmer fanatická pobožnosť jej matky z roka na rok slabla. Zvrátila čelo. V skutočnosti sa situácia zlepšila, keď jej babka Maria musela ísť do opatrovateľského ústavu pre pokročilého alzheimera. Toto všetko povedala Olivii a dodala: „Je možné, že smrť babky v nej vyvolala recidívu. Úpenlivo však dúfam, že to s tým nemá nič spoločné. Otcovi by to ublížilo a rozjatrilo staré rany. Vtedy máva pocit, akoby mame ukradol jej život.“

„No, v podstate vám mama ukradla ten váš. Budem úprimná. Vždy som teba aj tvojho otca obdivovala, ako ste trpeli jej vrtochy. Stále mi v ušiach bzučí to jej *mea culpa, mea maxima culpa*. Martha je určite aspoň dvakrát taká pobožná ako môj brat Fred. A ten je jezuita.“ Olivia si nikdy nedávala servítku pred ústa.

Felicity urobila grimasu. Nebolo to prvý raz, čo jej kamarátka nahryzla túto tému. Bola pravda, že otec jej matke všetko odpúšťal, pretože ju zbožňoval. Bol od nej o pätnásť rokov starší a obaja sa brali v neskoršom veku. Felicity bola ich jediným dieťaťom. Jej matka mala už po štyridsiatke, keď otehotnela. Matka i dieťa prišli pri pôrode takmer o život a o Felicity sa museli v nemocnici starať niekoľko mesiacov. Aj to vnímala Martha Benedictová ako Boží trest za to, že vtedy vystúpila z rádu františkánok, aby sa vydala za Felicitinho otca Arthura. Felicity si veľmi priala, aby existoval iný dôvod matkinho zmiznutia než návrat k starým pocitom ľúosti.

Oliviin postarší Peugeot zabočil na ulicu Richmond Beach Drive a zastal pred tehlovým domom Felicitiných rodičov. Felicity zbadala stáť otca v otvorených dverách. S barlamí v rukách sa s námahou opieral o zárubňu. Nemal na sebe nijakú bundu, hoci od zátoky fúkal studený vietor a strapatil mu prešedivené vlasy. Dom stál priamo pri Pugetskej úžine, ktorú oddeľoval od Tichého oceána len úzky pás zeme. Keď sa mu Felicity zahľadela do tváre plnej obáv, odpustila si napomenutie, že takto nachladne.

Odviedla ho späť do domu. Potom im porozprával o novinách, ktoré vlastne neboli novinkami. Felicitina matka sa stále neozvala, mobil mala vypnutý a ani telefonáty rôznym členom výborov, do ktorých sa jej otec medzitým pustil sám, nikam nevedli. Felicity znovu skontrolovala odkazovač, no ani tam nič nebolo. Jej otec mobil nevlastnil.

Felicity sa tiež informovala v opatrovateľskom ústave Woodhill a dostala rovnakú odpoveď ako jej otec. „Vaša matka u nás bola asi polhodinu a potom bez rozlúčky odišla.“

„Ten ošetrovateľ, ktorý videl moju mamu... mohla by som s ním na chvíľu hovoriť? Možno mu niečo povedala.“

„Nie,“ odvetila zastupujúca riaditeľka ústavu odmerane. „Pán Gonzales je zaneprázdnený. Viem však, že si vašu matku

všimol iba preto, lebo ho takmer zvalila a spadol mu pritom podnos. Čo bude teraz s izbou vašej starej matky, prosím? Ak ju nevypracete do zajtrajšieho obeda, musíme vám zaúčtovať ďalší mesiac.“ Felicity zagúľala očami. Snažila sa hovoriť pokojne. „To je v poriadku, postarám sa o to.“ Zahĺbená položila.

„A teraz? Niekde tvoja matka predsa musí byť. Čo ak sa jej niečo stalo?“ spýtal sa otec, ktorému sa čoraz viac prehlbovali vrásky na tvári. Felicity zobrala jeho ruku do dlaní a stisla ju.

„Zatelefonujem na pohotovosti do nemocníc v okolí. Bude-me mať viac istoty, dobre, oči?“

„To predsa môžem urobiť ja, Felicity. Ty radšej zavolaj do telefónnej spoločnosti, aby sme vedeli, kde naposledy lokalizovali mobil tvojej matky,“ navrhla Olivia a hneď sa pustila do práce. Oliviiho pátranie v rôznych nemocniciach našťastie potvrdilo, že im nepriviezli nijakú Marthu Benedictovú.

Felicitin telefonát do telefónnej spoločnosti bol tiež užitočný. Keď sa jej podarilo preukázať svoju identitu, na svoje veľké prekvapenie sa dozvedela, že mobil jej matky sa naposledy prihlásil do siete deň predtým na letisku Seattle/Tacoma. „Čo robí mama na letisku?“ čudovala sa Felicity a striedavo hľadela na Oliviu aj otca.

„Možno niečo poplietla a myslela si, že si mala letieť už včera,“ podotkol otec. Pritom krútil hlavou, akoby tomu sám nechcel veriť.

„To si neviem predstaviť. Okrem toho to nedáva nijaký zmysel. Chcela ma predsa vyzdvihnúť a odviezť na letisko.“

„Možno sa spontánne rozhodla odcestovať,“ povedala Olivia.

„Veď si zobrala iba kabelku. Kto cestuje bez batožiny?“ dodal Felicitin otec.

„To by si sa čudoval, strýko Arthur,“ odvetila Olivia, ktorá ho volala strýko už odjakživa. „Ale mám nápad. Čo tak výpis pohybov na karte? *Follow the money!*“

„Čože? Čo to znamená?“ pozrel sa na ňu zmätene.

„To znamená, že Olivia pozerá v telke priveľa kriminálok,“ zareagovala Felicity. „Má však pravdu. Za pokus to stojí. Zavolám do banky. Možno mama použila svoju kartu.“ Nasledovalo ďalšie handrkovanie sa o dokazovaní identity, ale keďže Felicityin otec poznal odpoveď na bezpečnostnú otázku, dostali nakoniec požadovanú informáciu. Jej matka si včera popoludní rezervovala let na rímske letisko Fiumicino.

„No prosím. Koho pozná tvoja mama v Taliansku?“ spýtala sa Olivia.

„Nikoho,“ odvetili Felicity aj jej otec jednohlasne. Prekvapene sa na seba pozreli.

„Tak predsa recidíva?“

„Ako si na to prišla?“

„Rím, pápež, hlava katolíckej cirkvi. Už ti to dochádza? *Mea culpa*? Nemala tvoja matka kedysi v pláne prosiť o odpustenie najvyššiu inštanciu na zemi?“

„Och, bože,“ vykĺzlo Felicity aj jej otcovi naraz.

„Amen,“ dodala Olivia sucho.

Na ďalší deň napoludnie stála Felicity v odletovej hale letiska Seattle/Tacoma. Namiesto letenky do Kábulu držala v ruke lístok do Ríma.

Medzičasom si uvedomila, že jej matka nemala recidívu ľúlosti. Nie. Martha Benedictová sa vydala na cestu do minulosti svojej mŕtvej matky.

Felicity zašla s Oliviou po návšteve u svojho otca ešte do Woodhillu. Niečo ju tam ťahalo a hovorilo jej, že práve tam nájde odpoveď.

Ešte raz poriadne prezreli babkinu izbu. Nič však nenašli. Felicityne myšlienky čoraz viac krúžili okolo tajomnej škatule, s ktorou vraj jej matka náhlivo opustila ústav. Súvisel obsah